

LADIK KATALIN KÉT VERSE

ORDÍT, AMIKOR MEGSZÜLETIK

Vad madarak tojásából kiszagatja végtagjait.
Teste áttetsző és véres,
akár a jég szekrényből kiolvadó holdkaréj.

Szárnya harmatos a vízgyútól, s mint a nárciszok,
éjszaka hosszan, nyüsítve énekel.
Reggel fáradtan leroskad ágyamba,
s kéz a kézben fekszünk,
ő és a dervistáncot járó holdkaréj.

Ma sikoltva ébredt a tavasz ablakomban,
felriadtak a ledőlt nárciszok.
Ismeretlen madarak, összeragadt szárnyakkal fölöttem,
üres szembödréiből ágyamra pereg fekete homok.

Ma valahogy furcsán gőzölög a tükör,
valahogy másként nyerít a fésű.
Árnyékomat mától ő viseli,
és jaj, jaj nekem,
a vad madarak jég szekrényét
most már nekem hútik, nekem sepregetik.

NEM LEHETNE MOST VISSZAFORDULNI?

*Az angyal, ha fent él, szent lény,
de ha lemerül, öröggivé változik.
Hamvas Béla*

Valami fényt, elég, hogy látni lehessen az élőket,
mondta, mielőtt elmerült volna.
Aztán szünet. Szünet. Hosszú szünet.

Nem lehetne most visszafordulni
a cöléstől, mint hajdani lámpa,
két egymásba feledkezett kéz?
Ártékonyan a játszástól,
cöléstől ártékonyan a sziklák és a tenger között.

Nem sok ideje maradt a lemerülésig,
pedig még annyi új ige a szájában és ágyékában!
Kinek ajándékozza?
Kibe ültesse?
Hol vannak az asszonyok, a kutyák, a csillagok?
Túl sok a reflektor, a kötődés.

Törülközőt cserél.
Enyhe fuvallat.
Hajdani lámpa alatt a kígyó.
Szünet, hosszú szünet.
Kotorászik a táskájában. Fogkefe, gyöngysor.
Miért is jött? És hová?
Túl korán vagy túl későn érkezett?